

4. Les Djinns

Gabriel Fauré

Muren, stad en haven, waar doodse stilte heerst.

Een grauwe zee, waar zelfs het briesje niet voelbaar is

Alles is in rust.

Op de vlakte wordt een geluid hoorbaar. Het is de adem van de nacht.

Deze gaat tekeer als een levende ziel die achterna gezeten wordt door het vuur.

Het hardste geluid lijkt op een rinkelbelletje.

Een springende dwerg beweegt zich in volle vaart

achter- en dan weer vooruit, om vervolgens

op één voet in de maat te dansen op een uitrollende golf.

Het rumoer komt dichterbij, de echo ervan weerklinkt.

Het lijkt wel de klok van een klooster waar een vloek op rust,

of het geluid van een menigte die tekeer gaat en gromt

een geluid dat nu eens wegvalt en dan weer luider wordt.

Mijn God! Het is de grafstem van de boze geesten!... Wat maken ze een lawaai ! Laten we wegvluchten onder de diepe wenteltrap !

Mijn lamp dooft al, en de schaduw van de leuning ..

die langs de muur omhooggaat, komt tot aan het plafond.

Helse kreten! een stem die brult en jankt!

Een afschuwelijke zwerm (boze geesten), voortgejaagd door de gure wind, stort zich vast en zeker op mijn huis. De muur wankelt onder het gewicht van dit onheilspellende bataljon.

Het huis kreunt en wankelt, buigt naar voren, en je zou zeggen dat het is losgeraakt van de grond waar de wind het wervelt en voortjaagt als een dor blaadje.

Profeet! Als jouw hand me bevrijdt van deze gemene avondlijke demonen

dan zal ik mijn kale hoofd buigen voor jouw gewijde wierookvaten!

Laat toch hun vonkenregen doven op deze betrouwbare (kerk)deuren

Laat ze tevergeefs met de pinnen van hun vlerken op deze kerkramen tekeergaan.

Maar, verder weg, neemt het lawaai van hun vleugelslag af en wordt het zo onduidelijk en zwak dat je het sjirpen van de sprinkhaan of het tikken van de hagel op het lood van een oud dak zou kunnen horen.

De lugubere boze geesten, zonen van de dood,

haasten zich voort in de duisternis; ze grommen;

Zo hoor je ver weg, het gemor van een zwerm die je niet ziet.

Dat vage wegstervende geluid, klinkt als de golf in de branding;

Als de bijna onhoorbaar geworden klacht van een heilige bij een dode.

Je twijfelt nog; het is donker... Ik luister: Alles verdwijnt, alles gaat voorbij; het geluid lost op in de ruimte.